GAZETA TRANSILVANIEI.

REDACȚIUNEA ȘI ADMINISTRAȚIUNEA:
BRAȘOVŬ, piața mare Nr. 22.

„GAZETA“ IESE IN FIECARE DI.

Pe unŭ anŭ 12 fior., pe șése lunĭ 6 fior., pe trei lunĭ 3 fior.
România și străinătate:
Pe anŭ 40 fr., pe șese lunĭ 20 fr., pe trei lunĭ 10 francĭ.

ANULŬ L.

SE PRENUMERĂ:
la poște, la librării și pe la dd. corespondenţĭ.

ANUNCIURILE:
O seriă garmondŭ 6 cr. și timbru de 30 cr. v. a. pentru fiecare publicare

Scrisorĭ nefrancate nu se primescŭ. — Manuscripte nu se retrămitŭ.

Nr. 76. Duminecă, 5 (17) Aprilie. 1887.

Din causa S-telorŭ sêrbătorĭ ale Pascilorŭ diarulŭ nu va apare până Mercurĭ séra.

NOU ABONAMENTU
la
„GAZETA TRANSILVANIEI.“

Cu 1 Aprilie 1887 st. v., s'au începutŭ **unŭ nou abonamentŭ** pe trilunîulŭ Aprilie, Maiu și Iuniu, la care invitămŭ pe toțĭ onorații amicĭ și sprijinitorĭ ai foiei nostre.

Prețulŭ abonamentului:

Pentru Austro-Ungaria:		Pentru România și străinătate:	
pe trei lunĭ	3 fl.	pe trei lunĭ	10 francĭ
„ șése „	6 „	„ șese „	20 „
„ unŭ anŭ	12 „	„ unŭ anŭ	40 „

Abonarea se póte face mai ușorŭ și mai repede prin **mandate postale.**

Abonațilorŭ de păn'acum li-se recomandă a însemna pe cuponŭ numĕrulŭ fâșiei sub care au primitŭ diarulŭ.

Domnii carĭ se vorŭ abona din nou sĕ binevoéscă a scrie adresa lămurită și a arĕta și posta ultimă.

Brașovŭ, 4 Aprilie 1887.

Douĕdecĭ de anĭ de luptă în contra unorŭ adversarĭ multŭ mai puternicĭ, carĭ se folosescŭ făr' de cruțare de puterea statului, ce li s'a datŭ pe mână, neîntrecuțĭ în orgoliulŭ lorŭ, nesățioșĭ în poftele lorŭ și cu totulŭ nedificilĭ în alegerea mijlócelorŭ spre a și le împlini; douĕdecĭ de anĭ de hărțuială cu nisce contrarĭ, carĭ acĭ cu forța, acĭ cu lingușirea, acĭ cu viclenia caută sĕ esploateze slăbiciunea și defectele Românului, lorŭ bine cunoscute încă din veacurile triste ale servituții; douĕdecĭ de anĭ de absolutismŭ constituționalŭ unguresců au trebuitŭ sĕ obosĕscă chiar și pe „îndelungŭ răbdătorulŭ“ nostru poporŭ și nu e nicĭ o mirare decă câte odată ómenii noștri se sĕmtŭ descuragiațĭ și decă firea lorŭ înclinată spre fatalismŭ lasă sĕ se încuibe între ei periculosulŭ indiferentismŭ.

Din anŭ în anŭ situațiunea nóstră, a Românilorŭ din Transilvania și părțile ungurene, devine mai grea și mai amenințătóre. Favorisațĭ de constelațiunea actuală politică adversarii noștri esercéză o egemoniă, care sĕ sĕmte în tótă monarchia și în mĕsura în care le-a crescutŭ influința politică, le-a crescutŭ și pofta de a ne rĕsboi pe noi, a cărorŭ limbă și naționalitate stă în calea scopurilorŭ lorŭ fantastice și nerealisabile.

Singurulŭ razimŭ îlŭ aveamŭ odinióră în iubirea de dreptate a monarchului nostru. Dér amŭ pierdutŭ și acestŭ razimu, de când Capulŭ statului este mereu încunjuratŭ de dróia adversarilorŭ noștri, carĭ nu-lŭ mai lasă sĕ se apropie de noi, sĕ védă nĕcazurile, sĕ audă plângerile și sĕ cunóscă nedreptățile și fărădelegile, ce sĕ comitŭ dilnicŭ în potriva lui. Constituționalismulŭ de adĭ este o bună armă în mâna adversarilorŭ némului românescŭ, ei cu ajutorulŭ lui au monopolisatŭ tóte în acestŭ statŭ, până și prerogativele Corónei.

In nisce momente ca aceste, când printr'o tristă coincidință a împrejurărilorŭ ne vedemŭ atacate și amenințate: naționalitatea, limba, scóla, biserica, ba chiar și averea și familia nóstră, atacate și amenințate mai amarŭ decâtŭ în timpurile crude ale iobăgiei; în asemenĭ momente nu-lŭ lasă, dĕu, inima pe bietulŭ Românŭ sĕ serbeze în liniște și cu mulțămire sfânta înviere. Gândindu-se la tóte câte le-a suferitŭ și câte îi mai stau înainte o adâncă amărăciune trebue sĕ cuprindă sufletulŭ lui.

Dér privindŭ în jurulŭ sĕu și vĕdêndŭ cum încolțescŭ pomii și cum câmpiele strămoșescĭ începŭ a se îmbrăca în haina veselă a primăverei împodobită cu floricele nenumĕrate ca și stelele de pe bolta cerului, trebue sĕ se deștepte și în inima sa mâhnită și chinuită speranța, dulcea speranță, că odată îi va fi datŭ sĕ se bucure și dênsulŭ dimpreună cu paserile cerului de libertatea cea multŭ dorită.

Drumulŭ ce duce la libertate este însĕ sădítŭ cu spinĭ și numai popórele care se arată vrednice de ea o potŭ dobêndi, numai ele o potŭ și păstra, decă au dobênditʼo odată.

Noi Românii din acestŭ statŭ încă amŭ trebuitŭ sĕ facemŭ durerósa esperiență, că drepturile mai ușorŭ se câștigă decâtŭ se potŭ păstra și stăpâni. Di de di amŭ pierdutŭ din terĕmulŭ nostru de dreptŭ și astădĭ suntemŭ așa de strîmtorațĭ în tóte părțile, încâtŭ abia mai putemŭ rĕsufla.

Cine sĕ ne vină în ajutorŭ, cine sĕ pórte grija nóstră, decă noi înșine ne vomŭ părăsì, decă noi înșine nu ne vomŭ îngriji de viéța și de averea nóstră?

Bietulŭ poporŭ stă sĕ îmbrâncéscă sub povara dărilorŭ, dér cu tóte aceste nu se retrage dela nicĭ o jertfă, când e vorba de îmbunătățirea sórtei lui. Ce facemŭ însĕ pentru elŭ, noi cei carĭ am fostŭ crescuțĭ și cultivațĭ din sudórea lui, cum îlŭ apĕrămŭ, ce sprijinŭ, ce sfaturĭ îi dămŭ, ca sĕ scape de rele și sĕ pótă sĕrba și elŭ sĕrbătorĭ mai mulțumite?

„Țineți cu poporulŭ toțĭ, ca sĕ nu retăcițĭ!“ — ne dicea neuitatulŭ Bărnuțŭ.

Puneți-vĕ, cărturarĭ românĭ, mâna pe consciință și vĕ întrebațĭ, decă așa lucrațĭ, decă în tóte faptele și întreprinderile vĕ gândițĭ numai și numai la binele poporului, decă numai și nu-cu elŭ țineți! Orĭ că vĕ gândițĭ mai întâiŭ, ce-o sĕ dică adversarii la aceea ce facețĭ și începețĭ, și decă o sĕ le placă orĭ nu!

Cum vomŭ puté serba odată și noi învierea drepturilorŭ și a libertății nóstre, decă vomŭ purta mai multŭ grija adversarilorŭ, decâtŭ a némului nostru, decă vomŭ ține mai multŭ cu stăpânii dilei decâtŭ cu poporulŭ asupritŭ?

Dér, mulțămită cerului, încă suntŭ destui bărbațĭ românĭ cu inima la locŭ, încă bărbăția strămoșéscă n'a dispărutŭ din sînulŭ nostru. De aceea nicĭ nu pierdemŭ speranța în reînviere! Mintea și bunulŭ sĕmțŭ alŭ acestorŭ bărbațĭ vorŭ sci sĕ povățuiască poporulŭ și în dilele grele de astădĭ.

Acești bravĭ românĭ sĕ-și aducă aminte de cuvintele lui Bărnuțŭ: „Când vi se va păré lupta cu neputință, când se vorŭ ridica greutățile asupra vóstră, ca valurile mărei turbate asupra unei nave, când va deslega principele întunerecului pe toțĭ necurații și-i va trimite ca sĕ rumpă legăturile frăției vóstre și sĕ vĕ abată dela causa și amórea gintei vóstre la idolĭ străinĭ: aduceți-vĕ aminte atuncĭ de străbunii voștrii cu câtă însuflețire au luptatŭ ei pentru esistența și onórea națiunei nóstre!“.

Ungurii și Austriacii.

Nemulțămirea în contra Ungurilorŭ cresce pe dice merge in partea cislaitană a monarchiei. Chiar și „Neue fr. Presse“, buna amică a cabinetului Tisza, se vede constrinsă a adresa seriose admonițiunĭ politicilorŭ din Pesta. Tocmai acum suntŭ întrunite în Viena deputațiunile cvotelorŭ, carĭ vorŭ avé sĕ se înțelegă asupra cvotei ce trebue sĕ o contribuéscă ambele state dualiste pentru cheltuielele comune. Din acestŭ incidentŭ, „Neue freie Presse“, care, cu tótă prietenia ei ungurescă, scie sĕ fiă și șiretă, le pune înainte bărbațilorŭ de statŭ ungurĭ următorea iconă:

„Poftescă Ungurii« — scrie „N. fr. Presse“ — »sĕ se uite puținŭ împrejurŭ în Austria. Păturĭ estinse ale poporațiunei suntŭ predomnite adĭ de unŭ curentŭ tare contra influinței preponderante a corónei S-lui Stefanŭ. Nu se ține o adunare de țĕranĭ, în care sĕ nu se ridice unŭ Mirabeau in sumanŭ, deșteptândŭ entusiasmulŭ ascultătorilorŭ prin cuvintele sale inflăcărate în contra rîmătorilorŭ unguresci, nu se arangéză o convenire democratică în Viena, a căreia parte plăcută nu ar fi o vĕnătóre in contra Ungariei; nu se adună societatea morarilorŭ fără ca sĕ plângă ruinarea din partea Ungariei a unei industrii, ce representă mai multŭ de o sută de milióne. In Boemia tocmai acuma s'a datŭ parola, că unŭ Cehŭ adevĕratŭ póte sĕ consume numai grâu din Boemia. In Galiția încă nu s'a stinsŭ mânia Polonilorŭ din causă, că cérta pentru petroleu s'a resolvatŭ in modŭ nefavorabilŭ pentru ei. In societate preste totŭ se arată semnele unei amare nemulțămirĭ cu forma de statŭ a monarchiei. Incă acéstă mișcare nu este așa de mare spre a decide hotărîrile séu chiar și numai principiile corpurilorŭ legiuitóre. Dér acestŭ curentŭ isvoresce din sentimentulŭ comunŭ alŭ tuturorŭ cetățenilorŭ, că în cele din urmă trebue sĕ se încheie unŭ pactŭ, care sĕ nu scurteze mai multŭ posesiunea de dreptŭ și materială a Austriei.

Mai departe arată »N. fr. Presse“, că Ungurii refusă morțișŭ a plăti cele douĕ percente, carĭ s'au stipulatŭ ca sĕ le contribue Ungaria ca despăgubire pentru veniturile graniței militare, carĭ mai înainte întrau în casele ministeriului de rĕsboiu.

Deputațiunea ungară — dice »N. fr. Presse“ — provócă intervenire monarchului într'o cestiune de dreptŭ, care n'ar mai trebuì sĕ fiă adusă în discuțiune. Constituția prescrie că împĕratulŭ are sĕ decidă, care sĕ fiă cvotele pe timpulŭ unui anŭ, decă parlamentele nu se potŭ înțelege între sine. „Austria trebue sĕ se opună energicŭ pretensiunei nefundate a Ungurilor, căcĭ astădĭ e cvota pentru granița militară, ér mâne va fi cvota pentru datoria statului, care îi va gena.« Acum sĕ decidă monarchulŭ. Metoda acésta de a provoca decisiunea corónei într'o cestiune stipulată în contractŭ ascunde cele mai marĭ pericule pentru Austria, esclamă fóia vienesă sfătuindŭ pe Ungurĭ sĕ se modereze, căcĭ scopurile politice ale ómenilorŭ dela putere din Austria suntŭ adĭ cu totulŭ altele, ca cele ce le urmăriau Nemții centraliștĭ.

Svĕrcolirile Kulturegyletiștilorŭ.

Douĕ dile neîntreruptŭ a bătutŭ apa'n piuă comitetulŭ Kulturegyletului ardelênŭ în sĕptĕmâna acésta. Kulturegyletiștii dicŭ că au luatŭ hotărîrĭ definitive relativŭ la primele ajutóre și subvențiunĭ ce au sĕ dea. In sensulŭ acestorŭ hotărîrĭ, în 74 comune parte se vorŭ crea posturĭ nouĕ de preoțĭ și învĕțătorĭ, precum și asilurĭ de copii, parte se vorŭ reînființa acolo, unde mai 'nainte au esistatŭ. Afară de acésta, reuniunea a prenotatŭ înființarea a 17 asilurĭ și a 5 scóle comunale, precum și *în unire cu statulŭ* înființarea a 12 scóle elementare de statŭ.

Relativŭ la ajutóre și subvențiunĭ, pe temeiulŭ datelorŭ autorităților bisericescĭ și filialelorŭ reuniunei s'a stabilitŭ unŭ șirŭ de acelea, care sĕ urmeze sistematicŭ și sĕ se estindă pe durata de mulțĭ anĭ. Aci s'a avutŭ în vedere mai alesŭ, ca sĕ nu se renunțe în viitorŭ la nicĭ una din posițiunile admise, din care causă s'a și destinatŭ pentru acestŭ scopŭ întregŭ capitalulŭ reuniunei și s'a asiguratŭ esistența creațiunilorŭ luate în perspectivă pentru 32 de anĭ. Alte creațiunĭ nouĕ sĕ se facă decĭ numai pe temeiulŭ unorŭ nouĕ și reale venitŭrĭ. Suma destinată pentru scopulŭ de susŭ e de 300,000 fl., din carĭ s'au și pusŭ deja la disposiția 10,000 fl., ca investițiunĭ și 9000 fl. ca lefurĭ pentru personalŭ. Biserica catolică și reformată s'au luatŭ în vedere în generalŭ cu părțĭ egale. Luteranilorŭ ungurĭ eșițĭ din sînulŭ bisericei săsescĭ li s'a acordatŭ unŭ împrumutŭ de 10,000 fl. și comunității israelite neologe din Clușiu unŭ împrumutŭ de 5000 fl. Afară de acésta s'a decisŭ a se ajutora institutele unguresci de banĭ din Deva, Brașovŭ și Aiudŭ prin împrumuturĭ în sumă de 10—30,000 fl. Bibliotecĭ poporale, alumnate și asociațiunĭ industriale de asemenea s'au luatŭ în vedere cu câteva mii florinĭ.

Comisiunea pentru excolonisarea Sêcuilorŭ s'a constituitŭ sub preşedinţa contelui Bela Banffy şi se dice că pentru sprijinirea problemei acestei comisiunĭ au sĕ fiă învitate *academia* şi reuniunea Ciangăilorŭ. Comisiunea a luatŭ apoi hotărîrea, ca „naţiunea" sĕ fiă provocată a colecta ajutóre în banĭ şi sĕ institue cutii (puşculiţe) de colectare, deórece aştéptă urgente ajutóre încă 145 comune.

La şedinţa comisiunei au luatŭ parte episcopulŭ reformatŭ Dominik Szasz, episcopulŭ unitarŭ Iosef Ferencz, preoţii Karol Eltes şi Franz Kovacs, canoniculŭ Bela Biro şi deputaţii Ugron, Orban, Horvath, J. Györffy şi Miklăuş Bartha.

Acesta'i planulŭ de acţiune alŭ maghiarisatorilorŭ, care póte fi esecutatŭ, dér nu le va folosi nimicŭ, ci celŭ multŭ va contribui numai a mărì înverşunarea în ţéră.

E datoria Românilorŭ însă se se pună de aci înainte pe lucru, sĕ nu mai stea cu mânile în sinŭ şi uneltirile kulturegyletiste, sĕ le întêmpine cum se cuvine unei naţii conscià şi mândră de sine!

SCIRILE ĐILEI.

In *Mehadia* s'au făcutŭ pregătirĭ pentru a primi pe Regina Româneĭ, care va sosi peste câteva dile pentru a visita pe Imperătésa Austriei.

—x—

La 25 Aprilie n. se va serba *iubileulŭ militarŭ* de 60 de anĭ alŭ archiducelui *Albrecht*. S'a anunţatŭ deja sosirea pentru acéstă di de deputaţiunĭ din partea regimentelorŭ din Petersburg, Berlinŭ, Bucurescĭ şi Atena, alŭ cărorŭ şefŭ este archiducele Albrecht.

—x—

Điarele vieneze, in privinţa *convenţiunii comerciale cu România*, vorbescŭ fórte multŭ despre o convenţiune provisoriă a cărei durată va fi de unŭ anŭ.

—x—

Se asigură că Austro-Ungaria nu va lua parte la *exposiţia universală din Parisŭ din 1889*. Limbagiulŭ diarelorŭ oficióse e fórte aspru. Ele dicŭ că cu acesta Francia voesce nu numai sĕ probeze că e in capulŭ civilisaţiei, dér încă că Republica e forma de guvernare a viitorului. Culmea naivităţii din partea Franciei e de a invita şi pe bĕtrânele monarchiĭ a lua parte la o astfelŭ de serbare şi a cere, ca şi ele sĕ se socieze la glorificarea revoluţiei.

—x—

Se vorbesce, că in curêndŭ se vorŭ presenta corpurilorŭ legiuitóre din Viena şi din Pesta proiecte pentru *uşurarea echipamentului infanteriei.*

—x—

Proprietarii din comitatulŭ *Ciucului* au de gândŭ a forma o societate pentru regularea Oltului prin cultivarea păraelorŭ şi prin uscarea mlaştinelorŭ. Lucrările pregătitóre s'au încredinţatŭ unei comisiunĭ.

—x—

Joi spre Vinerĭ nóptea, in predina mărturiei de têrgŭ, se intêlniră la birtulŭ din *Cârstianŭ* mai mulţĭ ţĕranĭ de prin prejurŭ. După-ce mâncară şi beură, care câtŭ avea şi putù a trebuitŭ sĕ plătéscă cheltuéla fiăcare unulŭ 5 cr. altulŭ 7 cr. altulŭ 10 cr. Unŭ ţĕranŭ din Poiana mĕrului anume *George Turtubă*, neavendŭ mĕrunţĭ, îşĭ desface şerparulŭ, scóte din elŭ 2 bancnote de câte 10 fl. schimbă una şi eră îşĭ pune banii în şerparŭ. Se culcară acum cu toţii. Spre dimineaţă se trecjescŭ cu toţii la strigătulŭ unuia: »susŭ feciorĭ, c'au bătutŭ trei în turnŭ!« Pe rendŭ plecară toţĭ din crîşmă, după sate, câte doi, trei, . . . de altcum se mai şi cunosceau unii pe alţii dintre ei. Turtubă mergea cu unŭ altŭ consăteanŭ de alŭ lui. Pe drumŭ erau ómenĭ înainte şi indĕrĕtulŭ lorŭ. Deodată îĭ ajungŭ vre-o optŭ inşĭ, carĭ începŭ a le da cóte şi pumnĭ, până cĕ in cele din urmă se aruncă turbaţĭ asupra lui Turtubă, îĭ rupŭ şerparulŭ, îi iau banii şi vreau a se depărta. Intr'aceea tovarăşulŭ lui Turtubă prinde pe unulŭ din blăstemaţĭ şi-lŭ omenesc cu pumnulŭ. La strigătulŭ celui prinsŭ se reintorcŭ ceilalţĭ şi se aruncă din nou asupra celorŭ doi, in câtŭ pe aci era sĕ'i omóre. »Pentru Dumnedeu ómeni banĭ! nu ne omorţĭ, că ne rĕmânŭ copii sĕracĭ, noi vĕ cunóscemŭ: tu escĭ Nicolae Gridanŭ din Tohanŭ, tu. . . ." strigară nefericiţii. Noroculŭ lorŭ că au fostŭ alţĭ drumarĭ, carĭ veneau la têrgŭ. Bietulŭ Turtubă era desfiguratŭ in tótă faţa.

—x—

Din *Cernăuţi* se scrie, că sergentulŭ majorŭ de husarĭ Wessely a datŭ două împuşcăturĭ de revolverŭ asupra căpitanului sĕu, cu intenţiunea de a-lŭ omorî, fără însé sĕ-lŭ nimeréscă. Sergentulŭ se împuşcă înainte d'a pute fi opritŭ, cădêndŭ pe locŭ mortŭ. Dintr'o scrisóre ce s'a găsitŭ la elŭ, se constată că causa omorului şi sinuciderei au fostŭ şicanele ce le suferea in serviciu din partea căpitanului.

—x—

Sfânta Inviere în Bucurescĭ. In Sâmbăta Pascilorŭ, la órele 12 din nópte, M. S. Regele, urmatŭ de casa sa civilă şi militară, escortatŭ de escadronulŭ de gendarmĭ alŭ capitalei, va merge la Mitropoliă la sfânta Inviere. Momentulŭ când I. P. S. S. Mitropolitulŭ primatŭ esclamă: *„Christosŭ a înviatŭ,"* se va anunţa capitalei prin 101 tunurĭ de pe dealulŭ Spirei. Conformŭ vechilorŭ tradiţiunĭ se va scrie Evanghelia Sfântului Ioanŭ, pe care M. S. Regele o va semna şi se va investi la urmă cuĭ sigilulŭ statului. M. S. Regele va lua apoi in mână sfânta Cruce, inaintea căreia se vorŭ închina asistenţii. O gardă de onóre cu musica va sta in faţa Mitropoliei in timpulŭ ceremoniei Sfintei Invierĭ. — Ţinuta va fi: fracŭ, cravată şi mănuşĭ albe, decoraţiunile in formă regulamentară. Militarii mare ţinută de ceremoniă.

—x—

Delegaţii români, carĭ au luatŭ parte la negociările pentru reînoirea convenţiunei de comerciu cu Rusia au fostŭ decoraţi de Ţarulŭ. D. Petre S. Aurelianŭ a primitŭ Cordonulŭ ordinului St. Stanislau.

—x—

O nouĕ industriă, dice »Liberalulŭ" din Iaşi, a inceputŭ a se întemeia în oraşulŭ nostru şi acesta este aşa disa *Apă de Colonia*. Acéstă incercare se datoresce domnului farmacistŭ Rudolfŭ Petelentz, care a isbutitŭ sĕ dea o calitate fórte bună de acéstă apă ce are avantagiulŭ asupra acelei străine de a mai fi şi eftină. D-sa promite a da o desvoltare câtŭ mai mare acestei industrii, atâtŭ de căutată şi necesară pentru familii.

—x—

Điarulŭ croatŭ din Agram „Obzor" anunţă, că Papa a permisŭ a se oficia *liturghia slavă în Muntenegru.*

—x—

Pescarulŭ Nichita a lui Ionŭ Agoşŭ a prinsŭ în iazulŭ lui Paraschivŭ din judeţulŭ Iaşĭ unŭ *linŭ* de o lungime de mai bine de 90 centimetri. Mărimea, nepomenită până acuma pentru soiulŭ acesta de peşte, a făcutŭ pe librarii, fraţii Şaraga din Iaşĭ, sĕ-lŭ cumpere spre a lŭ oferi cabinetului naturalŭ. Deocamdată elŭ se află espesŭ in librăriă intr'o balie mare cu apă, unde frumosulŭ peşte se mişcă a lene şi spre plăcerea lumei curióse, care alergă sĕ-lŭ vedă.

Alŭ 2-lea discursŭ alŭ d-lui M. Kogălniceanu,

rostitŭ în şedinţa dela 18 (30) Martie a c. în cestiunea consulatelorŭ române.

(Urmare şi fine.)

D. ministru de externe M. Pherekyde: Este în largulŭ D-sale de a vorbi de acéstă cestiune. Dér cu tóte că sunt aci, nu acolo, este unŭ cuvêntŭ pe care potŭ sĕ ŭ spunŭ; Sau respânditŭ în mai multe rîndurĭ prin gazete sgomote, carĭ atribuiau guvernului o acţiune în sensulŭ acestei federaţiunĭ. Guvernulŭ le-a desminţitŭ; le desminte încă o-dată. Vĕdŭ însĕ, din cuvêntulŭ care l'a spusŭ când m'a întreruptŭ dicêndŭ, că acesta este o cestiune de viitorŭ, vĕdŭ că şi onor. D. Kogălniceanu împărtăşesce părerea guvernului. Mĕ credŭ dér dispensatŭ de a mai discuta cestiunea.

Viu la cestiunea în sine, aceea a consulatelorŭ. Recunoscŭ împreună cu D. Kogălniceanu, că multe suntŭ localităţile unde avemŭ unŭ interesŭ de căpetenià ca sĕ avemŭ consulate şi unde adi nu avemŭ; cu tóte acestea nu voi cere Camerei mijlóce pentru înfiinţarea lorŭ, şi vĕ voi spune de ce, cuvintele suntŭ de două naturĭ Suntŭ antei cuvinte budgetare, însĕ vĕ declarŭ, că decă nu ar fi de câtŭ numai cuvinte budgetare, ne-am încerca cu toţiĭ sĕ facemŭ unŭ efortŭ şi sĕ găsimŭ mijlóce ca sĕ înfiinţâmŭ aceste consulate; dér mai suntŭ şi alte cuvinte. De ce, D-lorŭ, nu avemŭ tóte şcólele primare înfiinţate, atâtea câte amŭ dori sĕ le avemŭ? Pentru că lipsesce personalulŭ. Totŭ asemenea şi cu personalulŭ consulatelorŭ, abia suntemŭ la începutulŭ organisărei acestei instituţiunĭ.

De aceea vĕ rogu sĕ bine-voiţĭ a nu stărui în cererea pentru fixarea în budgetŭ a unorŭ sume destinate la înfiinţare de consulate; decă ele s'arŭ înfiinţa şi nu amŭ avea unŭ personalŭ, care sĕ corespundă îndatoririlorŭ ce-i suntŭ impuse, nu arŭ fi de nicĭ unŭ interesŭ. Decă însĕ vomŭ găsi personalŭ, ne vomŭ grăbi sĕ înfiinţâmŭ, decă putemŭ, şi atunci lesne vĕ putemŭ cere mijlócele.

Acumŭ permiteţi-mĭ sĕ adaugŭ unŭ cuvêntŭ în privinţa consulului generalŭ dela Pesta, despre care D. Kogălniceanu a spusŭ câte va vorbe nedrepte. Rogŭ pe D. Kogălniceanu sĕ nu apuce în acestŭ modŭ nedreptŭ pe unŭ funcţionarŭ alŭ Statului, căruia n'amŭ de câtŭ mulţumirĭ sĕ-ĭ adresezŭ pentru modulŭ inteligentŭ cu care îşĭ îndeplinesce datoria. In cursulŭ periodului trecutŭ — in timpu de mai multe lunĭ, — au fostŭ multe cestiunĭ gingaşe comerciale din acelea, carĭ interesezà şi pe D. Pop, şi n'am de câtŭ sĕ mulţumescŭ acestui consulŭ, că ni-a ţinutŭ în curentŭ de tóte cestiunile carĭ ne interesaŭ; şi ast-felŭ ne-a pusŭ în posiţiune sĕ putemŭ urma cu succesŭ studiile pe carĭ le făceamŭ asupra acestorŭ cestiunĭ.

D. M. Kogălniceanu: D-le preşedinte, amŭ mai luatŭ cuvêntulŭ pentru ca sĕ vĕ arĕtŭ că vorbescŭ în cestiune

FOILETONU.

Poesiă şi obiceiurĭ poporale.

(Fine.)

„Strigarea peste satŭ" se făcea cu anumite formalităţĭ. Tinerii, după ce inséra bine, se adunau inaintea bisericei, unde în sunetulŭ clopotelorŭ şi baterea tócei aşteptau sosirea vaivodei ţiganilorŭ. Vaivoda după ce venea sĕ suia intr'unŭ pĕrŭ pădureţŭ mare şi fórte bĕtrânŭ, ce era tocmai dinaintea bisericei şi din alŭ căruia vêrfŭ se vedea peste totŭ satulŭ, fiindcă loculŭ era mai ridicatŭ. Când vaivoda ajungea în vêrfulŭ pĕrului, clopotele încetau a se mai trage, toca nu se mai bătea şi toţĭ ómenii din satŭ ascultau cu curiositate sĕ audă denunţările vaivodei, care cu glasulŭ sĕu puternicŭ începea sĕ strige mai întâi cu cuvintele obicinuite:

Vaivoda: »Vai de mine, mĕĭ!«

Tinerii rĕspundeau din josŭ: „Ce-ţĭ e ţie, mĕi?"

Vaivoda: „Da mĕ dore capulŭ."

Tinerii: „Pentru ce te dóre?"

Vaivoda începea, de esemplu aşa: Pentrucă Constantinu Nuţului s'a îmbĕtatŭ la „făgădĕu" (cârciumă), şi-a perdutŭ vre-o haină în drumŭ, a umblatŭ la peţite în postŭ; séu că: nu scie ara, nu scie sĕmĕna, pămêntulŭ i-a rĕmasŭ nearatŭ, vitele la timpŭ nu şi le-a adăpatŭ etc.; séu că, de esemplu, Fironica lui Tănase din Susenĭ (partea din susŭ a satului), nu scie urdi, adórme la furcă, a jucatŭ, orĭ a mâncatŭ de dulce în postŭ; séu că: a rĕmasŭ cu cânepa netorsă, umblă cu hainele destrăbĕlate, cu cămaşa nespălată, cu pĕrulŭ nepeptĕnatŭ cutare a aflat-o demineţa nesculată, cu casa nemăturată; Pascile au ajuns'o cu grădina nelucrată, cu pocmolulŭ (prispa) nespoitŭ, cu casa nevăruită şi alte multe asemenea, pe carĭ vaivoda le scia înşira dearostulŭ şi încă de multe orĭ se silea a-le spune chiarŭ în poesiă. Finea o făcea cu cuvintele: Mi-a disŭ ca s'o tredescŭ, séu: mi-a disŭ ca s'o îmbracŭ, seu: mi-a disŭ ca sĕ-i ajutŭ, dér.... ajuta-i-va draculŭ, că mĕ dóre capulŭ.

Unŭ rîsŭ generalŭ cu hohotŭ se audia după acésta din tóte părţile satului, unde fetele tremurândŭ ascultau tupilate prin grădinĭ.

Érăşĭ se bătea apoi toca şi se trăgeau clopotele, după care vaivoda érăşĭ începea cu altă persónă şi aşa lua feciorii şi fetele dearêndulŭ, încâtŭ de »strigătulŭ peste satŭ" nu rĕmânea cruţată nicĭ o fată şi nicĭ unŭ feciorŭ din satŭ, décă nu cumva purtarea lorŭ a fostŭ atâtŭ de esemplară, încâtŭ nicĭ într'o privinţă sĕ nu dea pretestŭ la critică.

Era mare onóre pentru unŭ feciorŭ, orĭ mai virtos pentru o fată, care în Sâmbăta Pascilorŭ a rĕmasŭ nestrigată peste satŭ; dér cu atâtŭ mai mare era ruşinea pentru acela, care în mai mulţĭ anĭ dearêndulŭ, orĭ din causa prea multelorŭ scăderĭ, a fostŭ în aceiaşĭ séră de două-orĭ, séu în casulŭ estremŭ chiar şi de trei orĭ strigatŭ peste satŭ. O fată, care în aceiaţi Sâmbătă de Pascĭ a fostŭ de trei-orĭ strigată peste satŭ, nu putea spera curêndŭ la măritişŭ.

Cu strigarea peste satŭ, ce-i dreptŭ, de multe-orĭ se făceau şi unele abusurĭ; era unŭ tribunalŭ prea aspru şi pe mulţĭ feciorĭ şi fete îi făcea sĕ n'aibă tignă de sântele sĕrbătorĭ, dér nu se póte nega, ca în multe privinţe obiceiulŭ acesta avea o înriurinţă binefăcĕtóre asupra tinerimei, care celŭ puţinŭ în decursulŭ celorŭ şépte sĕptĕmânĭ ale postului se nisuia din resputerĭ sĕ emuleze printr'o purtare esemplară.

Altmintrea obiceiulŭ acesta, ca orĭ care altŭ obiceiu strămoşescŭ, este, cu puţină deosebire, fórte generalisatŭ între Românĭ, mai virtosŭ în comunele, carĭ suntŭ curatŭ românescĭ. Pe valea Mureşului, de esemplu, precum şi mai preste tótă partea sudică a Transilvaniei se află multe comune, în carĭ şi astădĭ se practică obiceiulŭ acesta, numai câtŭ nu în Sâmbăta Pascilorŭ, ci mai virtosŭ în ultima di a carnevalului.

Pentru încunjurarea abusurilorŭ eventuale, în unele locurĭ se practică aceste bune obiceiurĭ numai sub controlă şi după o anumită programă. La compunerea programei ia parte de regulă tótă inteligenţa satului: preotulŭ, învĕţătorulŭ, notarulŭ, judele etc., se înţelege, „sub rose". La timpulŭ sĕu aceştia însărcinéză apoi cu esecutarea programei pe unii încredinţaţi ai lorŭ. Este şi bine aşa, pentrucă în conservarea tuturorŭ obiceiurilorŭ vechĭ, carĭ nu atingŭ doctrina religiunei şi nicĭ nu stau în con-

Apelulŭ partidei naționale săsesci.

Comitetulŭ centralŭ electoralŭ alŭ partidei naționale săsesci, întrunindu-se în Sibiiu în diua de 13 Aprilie a. c., a stabilitŭ precum scimŭ apelulŭ, care se-lŭ adreseze alegĕtorilorŭ dietalĭ sașĭ. După ce asigură că partida națională săsescă va sta și în viitorŭ pe basa principiilorŭ stabilite în programulŭ naționalŭ săsescŭ în Brașovŭ la 8 și 9 Iunie 1881 și întărite în Sibiiu la 1884, apelulŭ continuă astfelŭ:

In specialŭ raporturile de dreptŭ publicŭ, regulate prin articolulŭ de lege 12 din 1867 intre țĕrile coronei Sântului Stefanŭ și intre țĕrile M. Sale representate in parlamentulŭ austriacŭ, nu formeză pentru partidulu poporalŭ săsescŭ și pentru deputații ce aparținŭ acestuia nicĭ de aci înainte obiectŭ de oposiție.

Legile religionare ale Ardelului, care s'au garantatŭ din nou prin legile din 1868 și care oferŭ garanții pentru completa egalitate de dreptŭ a singuraticelorŭ biserici, precum și dispositiunile articolului de lege 44 din 1868 despre egala îndreptățire a naționalităților, suntŭ a se privi ca minimŭ alŭ libertății și îndreptățirii, ce s'au acordatŭ pe acestŭ terenŭ naționalitățilorŭ nemaghiare ale acestei țĕrĭ.

De aceea comitetulŭ centralŭ regretă restricțiunile acestorŭ legĭ fundamentale de statŭ ce s'au dispusŭ prin actele mai noue ale legislativei, precum și abusurile purtătorilorŭ puterii executive și ale organelorŭ acestora, abusurĭ ce se comitŭ în detrimentulŭ ordinei vieții de statŭ și alŭ păcii cetățenilorŭ, și impune representanțilorŭ partidului poporalŭ săsescŭ datorința, de a stărui sĕ se delăture respectivele gravamine îndreptățite cu tóte mijlócele permise ce le stau la dispositiune.

In generalŭ partidulŭ naționalŭ săsescŭ așteptă dela representanții sĕi o activitate, ce promoveză bunăstarea tuturorŭ cetățenilorŭ patriei nóstre și care are în vedere mai alesŭ raporturile speciale ale Ardelului și interesele burghezimii și ale țĕrănimii; elŭ așteptă, ca representanții sĕi sĕ urmărésca o politică financiară, care fără de a mări dările, și altcum prea apăsĕtóre, restabilesce echilibrulŭ în economia statului mai alesŭ pe calea unei cruțărĭ și rĕstrîngerĭ înțelepte; ca în cestiunile administrative sĕ intervină totdéuna pentru unŭ self-guvernement, care sĕ promoveze participarea internă a cetățenilorŭ la administrațiune, și care în favorulŭ unei puterĭ de guvernare peste mĕsurĭ centralisătóre a suferitŭ în comune și municipii, în universitatea săsescă chiar în contra legii, multă pagubă prin articulii de lege 21 și 22 din 1886; ca sĕ intervină în sfârșitŭ pentru o justiție promptă, ieftină și dreptă și pentru aplicarea cinstită și consciințiósă a legilorŭ.

In fine comitetulŭ dice, că după ce nicĭ una din partidele maghiare nu promite a promova aspirațiunile partidei naționale săsescĭ, deputații dietalĭ sașĭ vorŭ sta afară de partidele dietale și provócă pe toțĭ soții de principii a se grupa împrejurulŭ steagului partidei naționale săsescĭ.

Necazurile Brănenilorŭ.

Branu, în 14 Aprile 1887.

Onorate D-le Redactorŭ! Binevoițĭ a da locŭ în colonele prețuitei „Gazete« unei scurte descrierĭ a situațiunei Branului și cum se fericescŭ Românii în vestitul comitatŭ alŭ Făgărașiului de către cei chemațĭ a respecta legea.

Branulŭ era înainte de anulŭ 1871 o comună mare colectivă, care consta din 10 sate seu comune micĭ, în anulŭ 1871 prin intriga unorŭ omenĭ neodihnițĭ, carĭ numai pe acestă cale voiau a-șĭ asigura esistința, căcĭ pe altă cale îșĭ mâncase oficiulŭ, ca țiganulŭ biserica, au începutŭ a arunca semența discordiei între locuitorii acestor comune, până ce isbutescŭ a desface Branulŭ în Branulŭ superiorŭ și Branulŭ inferiorŭ, formându-se două notariate în locŭ de unulŭ, se pricepe de sine că spre sarcina poporului. Nu trece multŭ și se impune pe lângă notarŭ și câte unŭ vice-notar și așa unde era pentru întregŭ Branulŭ unŭ singurŭ notarŭ, se trezescŭ Brănenii cu trei notarĭ.

Acestă stare a duratŭ până la anulŭ 1884, când nicĭ acesta nu lĭ-a venit la socotelă, căcĭ nu puteau pescui în turbure după placŭ. Incepe unulŭ (cu ajutorulŭ altorŭ sateliţĭ) a arunca din nou semența discordiei, că ar fi bine sĕ se separeze fiecare comună, respective sĕ se descentraliseze atâtŭ Branulŭ superiorŭ cât și celŭ inferiorŭ în comune micĭ, avĕndŭ fiecare primăria și representanța sa. Bietulŭ poporŭ fără ca sĕ se mai cugete, ce urmărĭ va ave acestă separare, a primitŭ propunerea afară de două comune (Simon și Sohodol), carĭ s'au cugetatŭ maĭ seriosŭ la urmărĭ, dér remânĕndŭ în minoritate s'a aprobatŭ de înaltulŭ ministeriu cererea maiorității și în tomna anului 1885 s'a organisatŭ fiecare comună mică în deosebĭ, ștergĕndu-se numele comunelorŭ marĭ Branulŭ superiorŭ și inferiorŭ. După separare a trebuitŭ fie-care comună sĕ-șĭ compună și bugetulŭ deosebĭ și fiind că nu dispunŭ aceste comune mai de nicĭ unŭ venitŭ, a trebuitŭ sĕ facă aruncŭ după florinulŭ de dare, ajungĕndŭ în unele comune câte 48 cr. v. a. de fiecare florinŭ de dare directă. Inainte, când era o comună mare, aruncul ordinar era sub 30 cr. v. a. — din acesta se póte vede cum înainteză Brănenii!

Acum tocmai aceia, carĭ au lucratŭ astfelŭ, nu se simtŭ mulțumițĭ fiindcă venitele au scădutŭ, afacerile s'au înmulțitŭ, căcĭ d. e. notarulŭ, care îșĭ are cvartirulŭ în casele comunale, eșia din casă și intra în cancelariă și se apuca de lucru numai în cămașă și haină de casă, potŭ dice că era boierŭ. Acum trebuie sĕ'șĭ ia catrafusele și sĕ plece prin comunele notariatului cu archiva în spate.

Separarea a mai adusŭ cu sine și rectificarea catastrului de pămĕntŭ, care încă face marĭ spese solvindŭ fiecare posesorŭ de pămĕntŭ câte 3 cr. de parcelă, pe lângă acesta trebuie sĕ se dea espertului cvartir și bărbațĭ de încredere. Cunŭ cuvĕntŭ greutățĭ preste greutățĭ, nu era destulă plaga resboiului vamalŭ, care a tăiat cu desĕvĕrșire orĭce isvorŭ de câștigŭ, pentrucă Brănenulŭ nu póte esista fără România.

Singura speranță mai aveau Brănenii, ca sĕ rescumpere regalele dela comuna Brașovŭ, der s'a perdutŭ și acestă speranță, fiindcă pe când Branulŭ era o comună mare, arenda era mică, er' după separare dându-se în arendă dreptulŭ regalŭ separatŭ în fiecare comunŭ, s'a duplicatŭ suma arendei, prin urmare și prețulŭ rescumpĕrărei s'a urcatŭ teribilŭ, încât mai nu credŭ că vorŭ fi în stare comunele a-lŭ rescumpĕra.

Arendatorele vinde nisce bĕuturĭ rele și scumpe, fiindŭ că nu are nicĭ o concurență. In anulŭ 1885 sĕ deschisese în centrulŭ Branului cu concesiune „Vĕndare de bĕuturĭ spirtuose în mare“ (Grossverschleiss) de unde îșĭ putéu procura locuitorii brănenĭ bĕuturĭ și mai bune și mai eftine, făcĕndŭ concurență arendatorelui, însĕ printr'o simplă cerere din partea arendatorelui Zell, fără ca sĕ se mai facă vr'o cercetare și sĕ ia în considerare folosința mai de 2 ani, se sistà și acesta vendare de către oficiulŭ de vice-comite din Făgărașŭ, după care lege nu sciu, doră ca sĕ nu se împedece câștigulŭ jidanilorŭ, carĭ țînŭ arendĭ.

S'a făcutŭ recursŭ la comisiunea administrativă în acestă causă, care fiind compusă din bărbațĭ mai luminațĭ sunt de firma speranță, că vorŭ judeca lucrulŭ altfelŭ, credŭ că o lege este în tótă țéra și fiindcă esistă în țéră astfelŭ de concesiunĭ, după care lege se sistéză în Branŭ acestŭ dreptŭ, care numai în folosulŭ poporului este, care îșĭ póte procura bĕuturĭ mai eftine și mai bune, pe când dela sistarea acestei concesiunĭ a și ridicatŭ arendatorele bĕuturile la marĭ prețurĭ.

Scirĭ militare

S'a începutŭ deja a se lucra la formarea baterielorŭ de asediu care trebue înființate în curĕnd în urma prevederii sumelorŭ necesare în bugetulŭ ministerului de rĕsboiu pe acestŭ anŭ.

Rusia. Generalulŭ Gourko va începe în curĕnd călătoria sa de inspecțiune d'alungulŭ graniței Vestice a Galiției. La începutulŭ lui Iulie se vorŭ deschide mai multe ambrașamente strategice de drumŭ de ferŭ în Polonia ruséscă. — Comandantulŭ rusŭ dela granița afgană, generalulŭ Komaroff, a cerutŭ telegraficŭ din Petersburgŭ întărirĭ însemnate de trupe și materialŭ de rĕsboiu. In urma acésta s'au trimisŭ din fortăréța Ivangrod marĭ provisii de corturĭ de rĕsboiu, păturĭ de cai și șele prin Odessa.

Germania. Sporirea armatei germane, după noua lege militară, merge înainte. Se vorŭ construi nouĕ căi ferate strategice și se vorŭ reconstrui și întări fortărețele, armându-se cu tunurĭ nouĕ și marĭ; ș. a. Trupele din Alsația și Lotaringia se sporescŭ în mare numĕrŭ.

Francia. Privitorŭ la mișcările de trupe franceze spre Luneville, „Paris“ declară că nu suntŭ mișcărĭ, ci se facŭ numai obicĭnuite lucrărĭ de garnisónă ale cavaleriei.

Austro-Ungaria. La desbaterile militare, ce s'au ținutŭ în Viena în 14 Aprilie n. și s'au continuatŭ în diua următóre, sub președința Maiestății Sale, au luatŭ parte ministrulŭ comunŭ de rĕsboiu, ministrii milițiilorŭ din Austria și Ungaria, precum și mai multe organe de specialitate ale ministerului de rĕsboiu.

Unŭ avisŭ de căsĕtoriă.

— Tocŭ... tocŭ...

Bate cineva la ușă.

— Tocŭ... tocŭ... tocŭ... se repetà mai violentŭ înainte de a avé eu timpŭ sĕ rĕspundŭ. Și nicĭ n'a trebuitŭ se rĕspundŭ, căcĭ etă mĕ pomenescŭ înaintea mea cu unulŭ dintre cei mai tinerĭ amicĭ ai mei, cu tînĕrulŭ literatŭ Alexandru Alexandrescu, pe care nu-lŭ vĕdusem de câte-va sĕptĕmânĭ.

— Bine ai venitŭ! îi dicŭ eu, vĕdĕndŭ că stă înaintea mea tăcutŭ și ca spăriatŭ. i

— Cum am venitŭ, prietine, ncĭ eu nu sciu — îmĭ rĕspunde elŭ mâhnit și obosit la vorbă căcĭ nu mai sunt stăpânŭ pe voința mea. O putere neesplicabilă, unŭ dorŭ necunoscutŭ mĕ pórtă, frate, pe căi necunoscute, prin regiunĭ neumblate. Rătăcescŭ într'unŭ labirintŭ primejdiosŭ, și decă nu voiu da curĕndŭ de calea cea adevĕrată, sunt perdutŭ de totŭ....! De aceea vinŭ la tine. In tine îmĭ punŭ tótă speranța, tu trebue sĕ mĕ scapĭ din acestă amețélă și sĕ-mĭ ajuțĭ sĕ găsescŭ firulŭ Voiu sĕ-țĭ descoperŭ tóte secretele mele... și sĕ-țĭ cerŭ serviciulŭ tĕu singurŭ mântuitorŭ.

— Nu te pricepŭ frate! Ce s'a întêmplatŭ cu tine de când nu te-am vĕdutŭ? — îlŭ întrebŭ eu mirându-mĕ de înfățișarea acesta a lui neesplicabilă.

— Mĕ vei pricepe îndată, — îmĭ rĕspunde reculegându-se — decă îțĭ voiu istorisi cele petrecute. Apoi se uità jurŭ împrejurŭ prin odaiă, ca nu cumva sĕ mai fiă cineva afară de noi.

După ce l'am asiguratŭ, că suntemŭ numai amêndoi, și după ce s'a trântitŭ pe unŭ fotoliu, începŭ între noi următórea conversațiă:

— Ce i cu tine, amice? Ce ți s'a întêmplatŭ?

— Minunĭ, frate... minunĭ.., îmĭ rĕspunde, încă totŭ cam iritatŭ. Aibĭ puțină răbdare și îndată o sĕ scii totulŭ... și ai sĕ vedĭ că din tóte o sĕ iesă nimica tótă. Aibĭ bunătate și mĕ ascultă der cu atențiune și fără a mĕ întrerupe.

Aicĭ amiculŭ meu tăcu. Eu mĕ miram de schimbarea ce se vedea din totŭ esteriorulŭ lui. Eram forte curiosŭ sĕ sciu mai curĕndŭ, ce nĕcasurĭ are, der esitam sĕ-lŭ întrebŭ... In fine, după o pausă cam lungă, scóte din buzunarŭ unŭ plicŭ, care conținea o scrisóre, și ținĕndu-lŭ cu amĕndouĕ mânile, cu o voce mai clară și mai liniștitŭ îmĭ povestesce următorele:

— In carnevalulŭ trecutŭ m'am dusŭ la primulŭ balŭ, mai multŭ din obiceiu, fără nicĭ unŭ interesŭ deosebitŭ. In timpulŭ pausei am ședutŭ din întêmplare la masă cu-o familiă distinsă. Intre mesenĭ era și o domnișóră. Era frumósă, și mĭ-am petrecutŭ cu ea de minune, — vedĭ bine încâtŭ m'a privitŭ pe mine. — După pausă am dansatŭ multŭ și am conversatŭ cu multă animațiă cu fiă-care din dănțuitórele mele. Am fostŭ de totŭ bine dispusŭ.

In diua următóre primescŭ o epistolă anonimă de următorulŭ cuprinsŭ:

Aicĭ se opresce unŭ momentŭ, scóte din plicŭ scrisórea și cetesce:

„Bunulŭ meu amicŭ! Am avutŭ totdeuna o viuă simpatiă către tine. Și și acum semțŭ o bucuriă nemărginită, că potŭ sĕ-țĭ comunicŭ unŭ lucru delicatŭ și de mare importanță pentru tine. Tu eștĭ, adecă poțĭ sĕ fi omulŭ celŭ mai fericitŭ. Depinde numai dela hotărîrea ta. In balulŭ din urmă am observatŭ, că o domnișóră grațiósă țĭ-a atrasŭ atențiunea: am vĕdutŭ cum te delectai în privirea ei! O radă de iubire părea că se revarsă din ochiulŭ ei asupra ta, fericitule. Mĕ grăbescŭ a-țĭ descoperi, că ființa nobilă nutresce cele mai delicate simțirĭ pentru tine. Te sfătuescŭ der, folosesce-te de ocasiune și apropiă-te de acéstă gingașă fată. Esaminéză-i inima și te vei convinge despre aserțiunea mea. Nu o cunoscĭ bine, dilnicŭ o întêlnescĭ. Ce privesce persona ei, numai atâta îțĭ spunŭ, că e frumușică...! de statură mijlociă, subțirică, și smedă. E bine educată, prevenitóre, modestă, e unŭ sufletŭ bunŭ! Iți facŭ cunoscutŭ în fine, că are și zestre frumósă, amĕsuratŭ posițiunei tale. Bunulŭ meu amicŭ, cugetă numai, câtŭ de bine e când întorcĕndu-te acasă, ostenitŭ și nĕcăjitŭ dela ocupațiunile tale, te așteptă cu dorŭ o nevastă bună, și te întêmpină cu brațele deschise, c'unŭ surîsŭ dulce și cu o mesă bine îngrijită. In locŭ de omorîtórea singurătate ai avé societatea cea mai plăcută. Grăbesce der amice! Fericirea îțĭ stă în cale, nu-o ocoli.«

Aci se opresce prietinulŭ meu, aruncă încă odată o privire peste scrisóre, ca sĕ se convingă, decă n'a rĕmasŭ ceva necetitŭ, apoi o împătură erăș punĕndu-o în plicŭ mĕ întrebă:

— Audit'ai frate?

— Da.

— Și ce dicĭ la tóte astea?

— Eștĭ omŭ norocosŭ, eroulŭ unei interesante aventurĭ, ia séma numai sĕ nu se finéscă cu-o amară desamăgire...

— Ei, lasă la o parte comentariile, — mĕ întrerupe iute Alexandrescu — ascultă mai departe. Scrisórea acesta m'a schimbatŭ de totŭ, de când o portŭ la mine, mĕ simtŭ mai vioiu, mai energicŭ. Fantasia mĭ-e iritată, simțirile emoționate. De multe orĭ o vĕdŭ pe frumósa necunoscută, vorbescŭ cu ea, îi șoptescŭ tainicŭ vorbe de iubire. Gândirile mele se ocupă totŭ cu ea, sufletulŭ meu e aprinsŭ de dorulŭ ei. Oh, Dumnedeule!... încheià emoționatŭ.

Eu stam uimitŭ înaintea lui, nu cutezam a-lŭ întrerupe, așteptam cu nerăbdare sĕ continue. După o mică pausă urmà érășĭ, dér mai liniștitŭ:

— Cum dicŭ, textulŭ acestei scrisorĭ e misteriosŭ, ba potŭ dice că e prostŭ, ca tóte scrisorile anonime. Eu o iubescŭ, ea mĕ iubesce, o cunoscŭ, ea mĕ cunósce, și totușĭ nu sciu cine e ea. Acesta îmĭ face mare bătaiă de capŭ. Chinurĭ mĕ tortureză necontenitŭ, frățióre. Sĕ scii că esistă o ființă care te iubesce, sĕ scii că dilnicŭ o întêlnescĭ și totușĭ sĕ nu o cunoscĭ e ceva, ce te duce la nebuniă. M'am hotărîtŭ der sĕ punŭ capĕtŭ acestorŭ tormentărĭ și sĕ aflu cine e. Ascultă ce pasŭ am întreprinsŭ: Le-am numĕratŭ pe rĕndŭ tóte fetele din societatea nóstră. Orĭ care ar fi din acestea, mĭ-am disŭ e potrivită pentru mine. M'am decisŭ, ca cu orĭ care așĭ conveni sĕ-i esaminezŭ inima, doră voi descoperi pe cea adevĕrată, care sĕ mĕ fericescă. Cu acésta hotărîre mĕ duseiu la următorulŭ balŭ. Mĕ întâlniiu acolo cu una din ele și după câteva întrebărĭ de introducere obicĭnuite îi dicŭ:

— Ave-voiu rara fericire sĕ dansămŭ impreună unŭ cuadrilŭ?

— Regretŭ domnule, că nu se pote, îmĭ rĕspunde ea scurtŭ.

— Cum aşa?

— Sunt deja angajată pentru tóte cuadrilurile.

— Eu şi mai multŭ regretŭ, frumósă domnişoră, — ii respunsei — şi cu atâtŭ mai multŭ, că aveam sĕ-ţĭ comunicŭ ceva ce credŭ că te-ar interesa.

— Te ascultŭ cu plăcere şi fără sĕ dansămŭ cadrilulŭ impreună, — dise dênsa retrăgêndu-se cu mine într'unŭ colţŭ alŭ salei. Ea se aşeḑă pe o canapea şi mĕ poftĭ sĕ ocupŭ locŭ lângă ea.

— Aicĭ putemŭ sĕ conversămŭ neconturbaţĭ Spune-mi d le Alexandrescu, ce ai sĕ-mĭ comunicĭ, căcĭ incepŭ sĕ deviu curiósă — continuă ea, aruncândŭ asupră-mĭ o privire ce m'a pĕtrunsŭ până la inimă.

— Eu încă sunt nerăbdătorŭ amabilă domnişóră de a-ţĭ vorbi, deşi sunt forte mâhnitŭ că rugarea mea n'a aflatŭ nicĭ unŭ ecou la d-ta.

— Ah...! ecou!..

— Da, ecou! Eu suferŭ adĭ aceleaşĭ suferinţe de carĭ era chinuită ḑina *Echo* din mitologiă.

— Şi pentru ce?

— Pentru că eştĭ pre crudelă! ii rĕspundŭ eu — Der sĕ-ţĭ spunŭ istoria cu Echo?

— Ascultŭ, — spune mĭ.

— Echo a fostŭ una dintre frumósele ḑine ale liveḑilorŭ şi isvórelorŭ, ii povestescŭ eu şi ea m'ascultă cu atenţiune. — Era frumosă şi inocentă acesta ḑînă, inima ei era curată, ca isvórele in carĭ se scălda, sêmţeminteie ei fragede ca florile cu carĭ se împodobea. Odată s'a rĕtăcitŭ p'acolo unŭ tînĕrŭ bine făcutŭ cu numele Narchisos. Privirile lorŭ s'au întêlnitŭ şi frumosa ḑînă s'a amorezatŭ în tinĕrulŭ Narchisos, der crudelulŭ nu i-a rĕspunsŭ cu acelaşĭ sentimentŭ, ba ce-i şi mai ingrozitorŭ a înşelat'o! — —

Ḑina frumosă n'a putută suporta acéstă lovitură dată inimei ei iubitóre, de iubire şi de dorulŭ lui s'a topitŭ de totŭ, nu i-a rĕmasŭ decâtŭ respirarea seu cum ḑicem noi, numai sufletulŭ, care şi adĭ retăcesce prin liveḑĭ şi poenĭ, şi decă călĕtorulŭ strigă Echo ii respunde — Der nicĭ o faptă rea nu remâne nepedepsită, crudelulŭ Narchisos a fostŭ pedepsitŭ de dei de totŭ aspru-l-au trimisŭ o sete ardĕtóre şi aplecându-se la unŭ isvorŭ limpede ca sĕ bea, şĭ a vĕḑutŭ faţa sa frumosă şi s'a amoresatŭ în sine însuşĭ. In fine după atâtea cum plite chinurĭ lĭ-au fostŭ milă ḑeilorŭ de elŭ şi l'au prefăcutŭ intr'o flóre, care după elŭ se numesce *narcis*, flórea suferinţelorŭ — incheiai eu cercetândŭ în buchetulŭ domnişórei mele, decă nu are vr'o flóre simbolică.

— Acesta e o istorióră interesantă, deşi nu tocmai nou, ḑise ea zîmbindŭ.

— Nu-i acesta, care voiam se ţĭ-o spunŭ frumosa mea domnişóră, ci alta mai interesantă! Am voitŭ sĕ-ţĭ spunŭ, seu mai bine se îţĭ declarŭ, că decă nu vei dansa adĭ cu mine, mĕ voi topi de dorulŭ d-tale, căcĭ eu.... N'am putută continua mai departe fiindcă se presentă domnişorei unŭ oficerŭ ḑicênd:

— Cuadrilulŭ nostru se începe. Apoi o luă de braţŭ şi plecară,

— La revedere! — În carnevalulŭ viitorŭ vomŭ dansa două cuadrile — — îmĭ ḑise infidela depărtându-se.

— Păn' atuncĭ m'oiu topi de totŭ — ii respunsei — dér ea dispăruse şi nu m'a mai auḑitŭ.

Cu acésta n'am reuşitŭ, cugetŭ în mine, de sigurŭ nu e ea pe care o cautŭ eu! Pornescŭ şi eu prin sală, dau ochĭ cu alta şi m'adresezŭ cătră ea încercându-mĭ a doua óră norocului — Am sĕ-ţĭ comunicŭ o intâmplare interesantă. — ii ḑiseiu eu preumblându-mĕ cu ea — S'a intêmplatŭ în ḑilele trecute.....

—Ei frate — intrerupsei eu pe Alexandru — decă îmĭ vei povesti tu tóte dialogurile tale cu cele 14 fete şi mai nu sciu câte, nu vomŭ isprăvi astăḑĭ şi regretŭ că nu dispunŭ de atâta timpŭ liberŭ, deórece am sĕ pledezŭ tocmai adĭ într'unŭ procesŭ însemnatŭ.

— Ai dreptate frate, sĕ lăsămŭ la o parte detailurile, destulŭ, că eu totŭ carnevalulŭ am unblatŭ din bal în balŭ, dela o petrecere la alta... — fără ca sĕ potŭ găsi pe aceea care mĕ adoră — Aci face o scurtă pausă — şi scoţêndŭ din buzunarŭ unŭ notiz-block şi frundărindŭ prin elŭ continuă:

Carnevalulŭ a trecutŭ cu nebuniile lui, şi eu am rĕmasŭ cu ilusiunile mele . . . Veḑi frate! cărticica acésta e plină de poesii, aicĭ suntŭ depuse semţimentele fragede ale inimei mele. Am făcutŭ pentru fiă-care din necunoscutele mele cunoscute poesióre. Ascultă... una frumosă, numai din 32 versurĭ, cătră cea dintâiu, cea mai frumósă între cele frumóse.... cu refrenulŭ:

> Te iubescŭ şi te adorŭ,
> Ingerŭ dulce 'ncântătorŭ!

Apoi urmeză totŭ cătră ea unŭ frumosŭ sonetŭ.

—Ei bine, amiculŭ meu, ţĭ-am spusŭ, că nu am adĭ timpŭ sĕ ascultŭ poesiile tale şi apoi sci, eu nicĭ nu mĕ pricepŭ la ele.

— Atuncĭ iţĭ lasŭ notiţulŭ aicĭ, sĕ le cetescĭ când vei avea timpŭ Nu-sŭ multe, cătră fiăcare numai 2—3 şi ce suntŭ aceste pe lângă poesiile lui Petraca, care a scrisŭ cătră Laura lui 320 soneturĭ şi 88 şansóne, care nicĭ n'a fostŭ frumosă, pe când Româncuţele mele tóte suntŭ incântătóre — —!

După ce tóte cercetările mele fură zadarnice, mĭ-am căutatu distracţiă în poesiă şi acesta imĭ mai alinase durerile, când eta că erĭ dimineţă primescŭ cu posta sub unŭ nume pseudonimŭ nisce versurĭ. Eată-le — ḑise elŭ, scoţêndŭ o hârtie din buzunarŭ şi cetindŭ entusiasmatŭ:

> „Grăbesce fericirea, ca zorile senine
> Prin negurele nopţii, spre noi o vĕdŭ că vine,
> Condusă de cortejulŭ celŭ vecînicŭ zimbitorŭ
> Alŭ dulcilorŭ ilusii şi visurĭ de amorŭ!“

— Poftimŭ! — continuă elŭ cu pasiune, ţinêndŭ scrisórea dinaintea ochilorŭ mei — uită-te bine şi convinge-te, e subsemnatŭ „Pygmalion“.

Şi 'n adevĕrŭ aşa şi era, der scrisórea era de mână femeiescă... Da, e scrisórea ei, suntŭ trăsurile mânei sale. Ah cum aşĭ mai sĕruta acéstă mână!

— Frumóse versurĭ, numai că nu suntŭ originale, ci din drama „Pygmalion, Regele Feniciei“, — ii rĕspunsei eu.

— Ei bine, fiă şi aşa, destulŭ că aceste versurĭ pline de amorŭ mĕ chiamă la ea, îmĭ ḑicŭ sĕ grăbescŭ! Tu amice trebue sĕ-mĭ ajuţĭ sĕ o găsescŭ.

— Eu?

— Da.

— Cum?

— Tu ca colaboratorŭ la „Gazetă« sĕ faci o mică provocare în ḑiarŭ, în care sĕ-lŭ rogi pe necunoscutulŭ meu amicŭ, celŭ cu scrisórea anonimă, sĕ-mĭ scrie hotăritŭ, care e fata menită pentru mine. De erĭ diminéţă frate, nicĭ n'am mâncatŭ, nicĭ n'am durmitŭ cum se cade; decă incertitudinea acesta va mai dura multŭ, înebunescŭ...

— Şi decă vomŭ afla cine e ea, ce vei face? ilŭ întrebaiu eu.

— Mĕ voiu căsători imediatŭ.

— Der sci tu ce-i căsătoria?

— E unŭ paradisŭ pe pămentŭ

— Sĕ nu te înşelĭ cumva amice, sĕ nu fiă unŭ iadŭ.

Amiculŭ meu se uită lungŭ la mine par'că ar fi vrutŭ sĕ mĕ întrebe, décă glumescŭ orĭ vorbescŭ seriosŭ.

— Da frate, femeia e o curiósă şi şi misteriósă fiinţă. Dela ea ni se tragŭ tote relele. Adu-ţĭ aminte numai de Epimetheus, fratele lui Prometeu, şi de Pandora, pe care au creat'o deii ca sĕ pedepsescă omenirea. Elŭ s'a înamoratŭ de ea, deşi n'o cunoscea, chiar ca şi tu în necunoscuta ta, şi mai târḑiu cunoscêndu-o s'a căsătoritŭ cu ea, neascultândŭ de sfatulŭ fratelui sĕu; femeia în curiositatea ei a deschisŭ cutia ce i-o dase Joe, când a trimis'o pe pămentŭ şi în care închisese elŭ tote nĕcazurile şi supĕrările. Atuncĭ tote relele au eşitŭ din cutia Pandorei şi s'au lipitŭ de omenire. — Inchiḑênd'o erăşĭ de grabă, n'a rĕmasŭ altceva in ea decâtu — speranţa...

— Aşader totŭ nĭ-a păstratŭ măcarŭ speranţa — mĕ intrerupse elŭ — Lasă der mitologia la o parte şi fă'mĭ serviciulŭ pentru care te-am rugatŭ şi provocă'lŭ pe anonimulŭ meu sĕ'mĭ spună curatŭ cine e Pandora mea.

— Acesta nu se póte. Cum o sĕ facŭ o asemenea provocare?

— Şi de ce nu? Eu altă cale nu sciu.

— Decă voiescĭ cu totŭ preţulŭ sĕ-ţi iai pedepsa meritată, te sfătuescŭ sĕ facĭ urmàtorulŭ esperimentŭ: Fă unŭ avisŭ de căsătoriă, du-te cu elŭ la administraţia ḑiarului, la domnulŭ Costi, vei plăti 6 crucerĭ de o seriă garmondŭ şi 30 crucerĭ timbru şi aşa cu vr'o 89 crucerĭ — te-ai fericitŭ.

— Vedĭ ast'ai o ideă bună! esclamă prietinulŭ meu, der ore e compatibilă cu posiţiunea mea?

— Lucrulŭ merge anonimŭ, numai respectivulŭ amicŭ şi respective necunoscuta vorŭ sci că cine-i anunţătorulŭ.

— Bravo! der eu sunt prea iritatŭ acum, fă-mĭ tu anunciulŭ fericitorŭ.

Pe unŭ biletŭ de visite scriseiu cu cerusa următórele rêndurĭ:

„*Avisŭ de căsătoriă.* Unŭ tênĕrŭ de bună speranţă e gata a se căsători în totŭ minutulŭ. Elŭ face apelŭ pe acestă cale la tote domnişórele, carĭ dorescŭ unŭ bărbatŭ bunŭ şi o viéţă fericită. Oferte sĕ primescŭ atâtŭ prin postă, cum şi prin administraţiă la adresa A. A. 567. Se asigură indiscreţiă: Anonimulŭ amicŭ póte face marĭ înlesnirĭ printr'o scrisóre desluşitŭ.“

Prietinulŭ meu Alexandrescu ilŭ cetesce cu atenţiune şi îmĭ ḑise:

— Frate, e ceva neobicinuitŭ la noi, sĕ facŭ lucrulŭ acesta?

— De ce nu!? Vĕdŭ că tu nu cunoscĭ bine lumea. În ḑiua de adĭ trebue sĕ fi indrăsneţŭ. Ai umblatŭ totŭ carnevalulŭ cu istoriόre sentimentale, cu poesii, cu poveştĭ, ca cea cu echo, şi mai sciu eu cu ce Trebuia sĕ o iai pe domnisora cea frumosă de scurtŭ, sĕ-i fi spusŭ curatŭ, că o iubescĭ, sĕ-i fi prinsŭ frumuşelŭ mânuţa şi sĕ i o sĕruţĭ fierbinte. Atuncĭ póte nu te-ai mai plânge adĭ mie, că nu poţĭ mânca şi durmi. Nu şovăi der şi grăbesce!

Alexandrescu după ce se mai gândi puţinŭ ḑise:

— Ei bine fiă! mĕ voiu grăbi! Şi stringêndu-mĭ mâna de adio, plecă pe uşă.

'I auḑiam paşii iuţĭ şi vocea tremurătóre cum scoborândŭ scara cita frumosulŭ versŭ:

> Condusă de cortejulŭ celŭ vecînicŭ zimbitorŭ
> Alŭ dulcilorŭ ilusii şi visurĭ de amorŭ!

*

Au trecutŭ câte va sĕptĕmânĭ şi anunciulŭ compusŭ de mine încă n'a apărutŭ în ḑiarŭ Der trebue sĕ apară, şi trebue sĕ aibă resultatulŭ doritŭ, căcĭ ce profeţescŭ eu s'a împlinitŭ păn'acuma totdéuna.

Cetiţĭ numai cu atenţiune ḑiarulŭ, şi vĕ veţĭ convinge.

Omicron.

SCIRĬ TELEGRAFICE.

(Serv. part. a »Gaz. Trans.«)

PESTA, 16 Aprilie. — Ministrulŭ de comerţŭ presentă în şedinţa de adĭ a camerei deputaţilorŭ legea veterinară.

VIENA, 16 Aprilie. — Dispositiunea, ce a domnitŭ în totŭ cursulŭ desbaterei de erĭ a subcomitetelorŭ deputaţiunilorŭ pentru cvote, a fostŭ din amêndouĕ părţile forte prevenitóre şi conciliantă. Adĭ e a doua pertractare. Deórece esistă speranţa îndreptăţită într'o înţelegere mulţămitóre, se póte că pertractările vorŭ dura încă câteva ḑile.

Convocare.

P. T. Domnĭ membri ai „*Asociaţiunei naţionale din Arad pentru cultura poporului român*“ suntŭ poftiţĭ a participa la adunarea generală, ce se va ţiné la 14 (26) Aprile c. la 10 óre a. m. în sala Seminariului diecesanŭ din Aradŭ.

Aradŭ, din şedinţa Direcţiunei ţinută la 12 Aprile n. 1887.

Ioan Beleşiu, m. p. Dir. primarŭ.   ***Dr. Dem. Horrat,*** m. p. notarŭ.

Convocare.

Conformŭ §-lorŭ 9 şi 26 lit. *b)* din „Statutele reuniunii şi a concluselorŭ existente,“ convocŭ prin acesta adunarea generală a „Reuniunii învĕţătorilorŭ românĭ gr. or. din tractulŭ Lipovei“ la şedinţa ordinară pe *Miercurĭ după ss. Pascĭ* 8 (20) Aprilie a. c. în localitatea scólei gr. or. române din Lipova.

Când aducŭ acesta la cunoscinţa P. T. Domnĭ învĕţătorĭ şi membri ai Reuniunii, îmĭ permitŭ a le trage atenţiunea la cele cuprinse în §. 2 lit. *a)* şi la §. 10, conformŭ cărora fiecare învĕţătorŭ orĭ sub-învĕţătorŭ din tractulŭ Lipovei este în puterea oficiului ce-lŭ portă membru ordinarŭ alŭ Reuniunii şi dela şedinţele acesteia nu e permisŭ a absenta.

Voimŭ susŭ şi tare a da o direcţiune câtŭ mai activă şi roditore Reuniunii nostre, atragŭ decĭ de cu bunŭ timpŭ atenţiunea d-lorŭ membri ordinarĭ şi rogŭ în interesulŭ Reuniunii şi alŭ învĕţământului, precum şi alŭ lorŭ propriu, ca nesmintitŭ se se presenteze la adunarea generală ce cu acestă ocasiune am avutŭ onóre a-o convoca, căcĭ vomŭ lua prin forurile competente, conformŭ concluselorŭ aduse deja, cele mai severe mĕsurĭ de disciplină contra tuturorŭ membrilorŭ ordinarĭ, carĭ nu-şi vorŭ face datorinţa faţă de Reuniune şi nu-şĭ vorŭ pute scusa înaintea adunării generale absenţa lorŭ; se înţelege de sine, că fiecare membru are datorinţa a solví în cassa Reuniunii taxele prescrise, ca sĕ nu i-se facă şi pentru acésta neplăcerĭ.

Obiectele de pertractare în adunarea generală sunt cele cuprinse în § 11 din „Statute«, er ordinea pertractării sĕ va face cunoscută adunării generale după deschiderea şedinţei, care sĕ va întêmpla la 10 ore diminéţa.

Disertaţiunile sunt a se insinua presidiului inainte de deschiderea adunării.

Sân-Nicolau-mic, în 20 Martie (1 Aprilie) 1887.

Blasiu Codrean,
primulŭ vice-preşed. alŭ Reuniunii.

DIVERSE.

Numerulŭ 13. — Elŭ: „Acum, când am cuvêntulŭ d tale; încântătóre Clairbelle, concede-mĭ o întrebare: Eştĭ superstiţiósă? — Ea: „Superstiţiósă, — de ce te interesează acesta Jacques?“ — Elŭ: „Acesta ţĭ o potŭ spune numai după ce-mĭ vei fi rĕspunsŭ la întrebare“. — Ea: „Ei bine, nu sunt nicĭ câtŭ de puţinŭ superstiţiósă“ —Elŭ (plinŭ de bucuriă): »Atuncĭ ţĭ-o potŭ spune liniştitŭ, — eştĭ a *treispreḑecea* mirésă a mea«.

O idilă americană. — Nu de multŭ o Americană a plecatŭ cu drumulŭ de ferŭ la Chicago petrecêndŭ rĕmăşiţele mortuare ale soţului ei, pe care voia sĕ-lŭ îngrópe în patria sa la „rĕsăritŭ“. Ea nu se putea împăca cu idea de a lăsa rĕmăşiţele pămentescĭ ale aceluia, pe care l'a iubitŭ aşa de multŭ, departe în apusŭ. Insĕ pe drumulŭ la Chicago a făcutŭ cunoscinţa unui bărbatŭ tênĕrŭ şi s'a inamoratŭ de elŭ. Sosindŭ cei doi amoresaţĭ în Chicago, lăsară pe mortulŭ iubitŭ în depositulŭ căii ferate şi nimenĭ nu i-a mai vĕḑutŭ de atuncĭ.

Adevĕratulŭ Volapük. — Doctorulŭ Leopold Königstein a ţinutŭ la 28 Martie, în clubulŭ sciinţificŭ din Viena, o conferinţă, în care a ḑisŭ, că adevĕrata limbă universală este aceea a ochilorŭ. Plăcerea şi bucuria, ḑise, se esprimă prin ridicarea pleopelorŭ şi sprâncenelorŭ prin acesta se arată o parte din albéţa ochiului, ce mai nainte era ascunsă, astfelŭ ochiulŭ reflectă mai multă lumină; de aceea se ḑice cu dreptŭ cuvêntŭ: »Ochiulŭ lucesce de bucuriă«. O asemenea tragere în susŭ a musculaturei ochiului se intêmplă când unŭ individŭ se află sub efectulŭ spaimei; însĕ cu acea deosebire, că pentru esprimarea bucuriei mişcarea se face repede într'o clipă, de o forte scurtă durată; pentru a esprima din contră spaima séu gróza, musculatura rĕmâne mai multŭ timpŭ în aceeaşĭ posiţiune, espresiunea este pironită şi permanentŭ nemişcată; albeţa perde prin uscare strălucirea sa, ochiulŭ ajunge neînsufleţitŭ asemenea unui mortŭ. Mânia contractă sprâncenele, carĭ umbrescŭ ochii şi'i dau o espresiune sumbră şi înspăimêntătóre. La tóte aceste efecte ochiulŭ însuşĭ rĕmâne desĕvêrşitŭ pasivŭ ca şi atuncĭ, când este udatŭ în lacrĕmĭ. Colórea pupilei n'are nicĭ o înrîurire asupra espresiunei; celŭ multŭ s'ar póte ḑice, că esistă o conecsitate óre-care între colórea ochilorŭ şi caracterulŭ individualŭ, astfelŭ că locuitorii ţĕrilorŭ meridionale de unŭ temperamentŭ sanguin séu colericŭ au în genere ochĭ negri, pe când locuitorii mai flegmaticĭ ai ţĕrilorŭ septentrionale au obicînuitŭ ochĭ albaştri.

Editorŭ: Iacobŭ Mureşianu.
Redactorŭ responsabilŭ Dr. Aurel Mureşianu

şi vorbescŭ ca omŭ de iniţiativă, fiind-că o am şi atâta am; vorbescŭ pentru că voiescŭ sĕ împingŭ şi pe guvernŭ şi pe Cameră la o mai mare energiă, la o energiă mai conformă cu posiţiunea unde trebue sĕ fie regatulŭ României. Nu facŭ nicĭ o imputare băncei ministeriale şi în deosebĭ D-lui ministru de externe, căruia ţinŭ să'i fiu forte agreabilŭ, fiind-că şi D-sa în tóte discursurile este de o perfectă curtesiă şi nu ilŭ facŭ responsabilŭ de starea actuală care ne este creată.

D-lorŭ, în privinţa federaţiunei, D. ministru de externe bine a făcutŭ că s'a ţinutŭ numai la cuvintele pe carĭ le-a spusŭ, cum-că cestiunea a fostŭ agitată numai prin jurnale şi că guvernul a fostŭ acusatŭ cum-că este promotorul acelei idei. Este treba guvernului sĕ aibă o politică în acestă cestiune cum va vrea, şi decă contestă şi tăgăduesce pote, că bine face. Eu, câtŭ pentru mine, decă s'ar mai întâmpla, prin hasardŭ, ca sĕ fiu ministru, declarŭ *că voi lucra francamente pentru federaţiune.* (Aplause).

Alaltăierĭ îmĭ făcea o imputare D. Fleva, că de ce mĕ ţinŭ de o parte şi îmĭ ḑicea — pote că nu s'a gânditŭ bine la vorbele sale — îmĭ ḑicea: ai îmbĕtrânitŭ şi vrei sĕ trăiescĭ comodŭ, în pace. Eram sĕ'i rĕspundŭ: D-le, şedŭ de o parte, nu pentru că am îmbĕtrânitŭ, ci pentru că mĕ găsescŭ mai tenerŭ de câtŭ mulţĭ tinerĭ, şi vĕdŭ că nu potŭ face acte de tenerŭ. Iată pentru ce stau de o parte, şi împrejurările reclamă ca sĕ facŭ aşa; der am dreptulŭ sĕ ḑicu: etă politica viitóre, etă politica, care eu aşŭ face-o trăindŭ în relaţiunile cele mai bune cu puterile. Der pote că ţĕréna va acoperi mai curêndŭ mormêntulŭ meu de câtŭ de-a putea veni la putere. De aceea mĕ mărginescŭ acum sĕ spunŭ în Cameră: etă politica viitore, etă politica pe care omenii de Statŭ trebue sĕ o urmeze. (Aplause).

Acum, în privinţa consulilorŭ, ér bine a făcutŭ D. ministru că s'a ţinutŭ pe tĕremulŭ budgetului. Der ce cestiune budgetară póte sĕ primeze cestiunea consulilorŭ? Apoi numai cu banii. carĭ îi dămŭ consulului dela Pesta şi dela Odesa, pe carĭ îi plătimŭ destulŭ de bine, amŭ putea sĕ înfiinţămŭ în alte părţĭ o mulţime de consulate: la Cernăuţĭ, la Sibiiu, la Braşovŭ. Nu puteţĭ ḑice că nu aveţĭ mijloce, fiind-că eu credŭ, că nu se va găsi nicĭ unŭ membru în acestă Adunare, fără deosebire de partitŭ, care sĕ refuse de a vĕ da banĭ pentru ast-felŭ de cheltuiele. Şi decă în realitate nu vomŭ avea, apoi atuncĭ mai bine amŭ renunţa la construirea palatului exposiţiunei şi la construirea altorŭ palate în favórea drapelului românescŭ, care nu e nevoe sĕ se ţină prin representanţĭ la Tunisŭ şi la Monaco. (Aplause).

Aşa der bine aţĭ făcutŭ că v'aţĭ ţinutŭ pe tĕremulŭ acela, der vĕ conjurŭ sĕ vĕ puneţĭ totă activitatea ca sĕ numiţĭ consulĭ acolo, unde este nevoe sĕ îi avemŭ, şi câtŭ pentru banĭ, eu îmĭ permitŭ, ca omŭ independentŭ, sĕ afirmŭ, chiar în numele maiorităţei, că, nu mai târḑiu de câtŭ astăḑĭ, vi se pote acorda orĭ câtă sumă, chiar 100,000 lei.

Eu vĕ spunŭ, că am întêmpinatŭ greutăţĭ, şi acele greutăţĭ le veţĭ avea şi D-vostră. Decă puteţĭ se faceţĭ ca sĕ avemŭ consulĭ la Cernăuţĭ, la Braşovŭ, la Sibiiu, spuneţi-ne câţĭ banĭ vĕ trebue pentru aceste consulate fiind-că o ţeră, care vĕ dă sute de milione pentru alte trebuinţe, nu vĕ va da o sută de mii de lei pentru a ave consulĭ acolo unde trebue? Acestă Cameră când este vorba de românismŭ, nu se opresce nicăirĭ, ea este forte darnică.

Câtŭ pentru consululŭ dela Pesta, vĕ conjurŭ sĕ nu credeţĭ că am vre-o personalitate în contra cuiva; acelŭ consulŭ dela Pesta este numitŭ de mine şi n'am nimicŭ contra lui, dér este de prisosŭ acolo şi arŭ trebui mai bine mutatŭ în altă parte. Ḑiceţĭ D-vóstre că v'a servitŭ şi mai adăugaţĭ că aţĭ dobânditŭ cu succesŭ multe lucrurĭ. Ei! ce aţĭ dobânditŭ? Ce a dobânditŭ şefulŭ cabinetului? Ce am dobânditŭ eu? Ce aţĭ dobânditŭ D-vóstră? Aţĭ dobânditŭ măcarŭ păḑirea cu sânţeniă a convenţiunei comerciale cu Austro-Ungaria? Nimicŭ. Aţĭ trămisŭ acum patru, cincĭ funcţionarĭ, marĭ românĭ cu inima, ca sĕ negocieze convenţiunea comercială, der vĕ declarŭ de mai înainte că nu voi vota convenţiunea până nu se va găsi chipulŭ de a se şi executa sincerŭ; căcĭ o convenţiune o-dată votată trebue sĕ facă onóre fiecare parte contractantă semnăturei sale. (Aplause).

Aci este cestiunea, căcĭ scimŭ că vecinii ungurĭ punŭ multă persistenţă în ideele lorŭ, carĭ numai favorabile nu ne sunt. Cu Austria propriu ḑisă mâne ne-amŭ împăca, căcĭ Austria are nevoe de grânele nóstre, are nevoe de vitele nóstre. şi asemenea are nevoe sĕ îşĭ exporteze şi ea în ţeră la noi produsele industriei ei, şi putemŭ sĕ ne înţelegemŭ; der cu vecinii ungurĭ nu este totŭ aşa.

Dĕunădĭ, când v'am citatŭ cuvintele ministrului ungurŭ în privinţa acestei cestiunĭ, D-vostră aţĭ ḑisŭ că nu suntŭ acele cuvinte oficiale şi ca sĕ aşteptăm pe acestea. Ei bine, eu am adusŭ textulŭ originalŭ şi am pusŭ pe unŭ Românŭ din Transilvania de l'a tradusŭ, şi n'am găsitŭ nicĭ o frasă mai blândă de câtŭ cele ce citisemŭ deja în jurnale, că Ungurii nu voescŭ sĕ întroducă vite din România în Ungaria de câtŭ cu condiţiune ca sĕ fie tăiete. Totŭ aşa ni se făcea nouĕ o dată când treceamŭ la Sucéva dela Iţcanĭ séu dela Cornulŭ Luncei, ne lua între douĕ seu patru baionete ca pe marfă şi ne ducea până unde voiamŭ sĕ mergemŭ.

Eu facŭ unŭ serviciu guvernului şi nu guvernului, ci ţĕrei mele, când mĕ arătŭ aşa de aprinsŭ în acestă cestiune. Declarŭ că n'am nimicŭ în contra guvernului ungarŭ, declarŭ că ministrulŭ acela merită totă consideraţiunea, că apĕră interesele ţĕrei lui, der în acelaşŭ timpŭ noi nu trebue sĕ nu ne îngrijimŭ de interesele ţĕrei nostre; şi de aceea ḑicŭ că în cestiunea consulatelorŭ nu este budgetulŭ causa de nu se potŭ numi, este că nu le convine vecinilorŭ noştri ungurĭ sĕ fâlfâie drapelulŭ românŭ, unŭ petecŭ de pânză, care sĕ fie în trei culorĭ în acele oraşe, unde suntŭ Românĭ. (Aplause). Citiam alaltăierĭ că s'au datŭ în judecată şi s'au osânditŭ până la 15 ḑile de închisóre omenĭ, carĭ au purtatŭ cingĕtorĭ cu trei culorĭ.

Austria însĕ nu face aşa şi că nu face aşa dovada este că cu ocasiunea serbărei aniversare a lui Ştefanŭ celŭ mare la Cernăuţĭ, la mănăstirea Putna, unde e mormêntulŭ lui Ştefanŭ, au venitŭ o mulţime de omenĭ cu drapele românescĭ în mână, au intratŭ în sala care era garnită cu drapelele tuturorŭ provinciilorŭ, au venitŭ omenĭ tocmai din Viena, au bătutŭ medalii comemorative, au fostŭ acolo proprietarĭ, profesorĭ, preoţi, şcolarĭ şi sătenĭ, şi a fostŭ unŭ preotŭ, care a luatŭ cuvêntulŭ şi care între altele a ḑisŭ: Noi suntemŭ românĭ, suntemŭ uniţĭ prin inima şi prin mintea şi cugetarea nóstră cu ţéra liberă a Românilorŭ. şi cu tóte acestea nimenĭ nu a fostŭ datŭ în judecată, nimenĭ nu a fostŭ osânditŭ seu închisŭ (aplause), de şi erau gendarmĭ şi acolo. De aceea onóre Austriei, onóre împĕratului Austriei, onóre familiei imperiale de Habsburg pentru că a permisŭ Românilorŭ sĕ ridice drapelele lorŭ naţionale şi sĕ rememoreze încă o dată Europei, că Bucovina era a României şi că Cernăuţii era capitala Moldovei!

Der în Ungaria cine ar cuteza sĕ vorbéscă numai de o asemenea serbare! Îmĭ aducŭ aminte, că unŭ ministru ungurŭ îmĭ ḑicea odată cum că noi Românii din România liberă facemŭ propagandă celorŭ de peste Carpaţĭ; şi eu atuncĭ am protestatŭ şi am ḑisŭ că nu este nicĭ unŭ singurŭ Românŭ din România care sĕ fi mersŭ în Transilvania seu în altă provincie ca sĕ facă propagandă; însĕ am adausŭ că noi Românii din România liberă nu putemŭ sĕ auḑimŭ cu tăcere tóte acele strigăte ale fraţilorŭ noştri din Transilvania, strigăte carĭ trecŭ Carpaţii până aci la noi şi carĭ ne aducŭ la cunoscinţă suferinţele ce suntŭ nevoiţĭ sĕ îndure fraţii noştri din persecuţiunile ungurescĭ; căcĭ li-se opresce limba, li se închidŭ şcólele, bisericele: preotulŭ, şcolarii, profesorulŭ, şi în fine totŭ ce este românŭ şi românescŭ este persecutatŭ, maltratatŭ.

Iată ce face pe fraţii noştri de peste Carpaţĭ sĕ ţipe, şi etă de ce noi nu putemŭ fi surḑĭ la ţipĕtulŭ lorŭ şi pentru ce protestămŭ. (Aplause).

Apoi şi în Bucovina suntŭ Românĭ şi noi amŭ avé în Bucovina mai marĭ drepturĭ decâtŭ în Tansilvania, pentru că Bucovina este parte din trupulŭ ţĕrei nóstre, şi cu tote acestea, pentruce nu protestămŭ? Nu protestămŭ pentru că vedemŭ că fraţii noştri din Bucovina suntŭ mulţumiţĭ sĕ se odihnéscă sub scutulŭ înţeleptŭ alŭ Habsburgilorŭ, unde au legĭ drepte, unde au scólele lorŭ, limba lorŭ, representanţii lorŭ, a cărorŭ voce românescă rĕsună până şi în parlamentulŭ imperiului austriacŭ, pentru că nimenĭ nu le impune o limbă streină. Apoi totŭ aşa e şi în Transilvania? De aceea ei se plâng, şi de aceea Ungurii nu voiescŭ sĕ avemŭ consulĭ acolo, ca sĕ nu vadă fâlfâindŭ drapelulŭ nostru tricolorŭ?

Ei bine, trebue sĕ avemŭ şi noi consululŭ nostru acolo nu ca sĕ facă propagandă; trebue şi Ungurii sĕ sufere drapelulŭ românescŭ, precum şi noi suferimŭ drapelulŭ austro-ungarŭ fâlfâindŭ pretutindenĭ la noi: egalitate şi reciprocitate; a trecutŭ timpii umilirei, (Aplause). In adevĕrŭ, la serbarea dela Berlinŭ Regele nostru a avutŭ pasulŭ asupra tuturorŭ regilorŭ vasalĭ a imperiului germanŭ; a avutŭ pasulŭ asupra marilorŭ ducĭ, asupra principilorŭ. Poporulŭ întregŭ a venitŭ de l'a salutatŭ, bucurându-se că unŭ Hohenzollern a ridicatŭ la gurele Dunărei unŭ regatŭ. (Aplause).

Ei bine, decă poporulŭ din Berlinŭ s'a bucuratŭ, că în capulŭ României este unŭ Hohenzollern, sĕ ne bucurămŭ şi noi, carĭ ne dóre inima, că sub unŭ Hohenzollern s'a pututŭ dobândi mai multŭ de câtŭ s'a dobânditŭ sub domnii vasalĭ, şi că atuncĭ, cândŭ vomŭ merge în Braşovŭ, în Cernăuţĭ, în Sibiiŭ, în Vĕrciorova, sĕ vedemŭ drapelulŭ nostru, pentru care s'a vĕrsatŭ atâtea şiróie de sânge, şi sĕ scimŭ, că la umbra lui se potŭ adăposti Românii ţĕrei. (Aplause).

Nu voiescŭ se mai vĕdŭ dându-se certificate streine de a se pute întroduce în Austro-Ungaria boi seu porcĭ. (Aplause).

Intrebaţĭ pe d-nii deputaţĭ de peste Olt, când sĕ face comerciu de vite, cum se face? Ungurii cumpĕră, der Românii nu au voiă. Când se duc acolo vitele nóstre, sĕ ḑice că ele sunt bolnave, că porcii au bólă de gură, sau de picióre, şi nu voiŭ sĕ spunŭ ce altă bólă mai sĕ ḑice că au.

D-lorŭ, nu voiu se vorbescŭ mai multŭ. Vedeţĭ, că forte rarŭ vorbescŭ, şi astăḑĭ facŭ testamentulŭ meu, pe care sunt sigurŭ că cei tinerĭ îl vorŭ esecuta. (Aplause prelungite).

Urmarea în suplimentŭ.

---

traḑicere cu cultura şi educaţiunea poporului preste totŭ, nu se póte nega, că e de lipsă unŭ controlŭ, care în tóte acţiunile tinerei generaţiunĭ mai cu sémă, sĕ păzéscă a nu se perde din vedere echivalentulŭ moralŭ.

De unŭ caracterŭ multŭ mai sĕrbătorescŭ suntŭ obiceiurile poporului nostru din ḑiua de Pascĭ. In ḑorĭ de ḑi clopotulŭ dela biserică anunţă prasniculŭ ḑilei şi toţĭ după acésta se grăbescŭ a-şĭ părăsi aşternuturile lorŭ. In ḑiua acésta e pĕcatŭ şi e ruşine a durmi. orĭ a sta în patŭ. Din fiă-care casă se duce celŭ puţinŭ unulŭ la „Inviere".

Dela »Inviere" se întorcŭ acasă. Se îmbracă cu toţii în haine de sĕrbătóre, fetele se împodobescŭ cu florĭ la peptŭ şi după urechĭ, bĕtrânele îşĭ iau firŭ de busiocŭ în mână şi apoi toţĭ, cu micŭ, cu mare, plecă la biserică. Se reîntorcŭ de aci cu inima plină de fericire. Nu e cuviinciosŭ în ḑiua acésta a merge la case străine. Fiă-care se întórce la casa sa şi fiă-care se inveselesce în sînulŭ familiei sale. Inchipuiţi-vĕ, ce sĕrbătóre mare au ómenii acestia: de şepte sĕptĕmânĭ petrecŭ în doliu adevĕratŭ, de şepte sĕptĕmânĭ luptă pentru înfrênarea trupului şi potolirea patimilorŭ, nu şĭ-au petrecutŭ, nu s'au hrănitŭ şi n'au mâncatŭ de dulce de şépte sĕptĕmânĭ. Mesele lorŭ suntŭ astăḑĭ împodobite cu ouĕ roşii, puiulŭ friptŭ nu lipsesce, mielulŭ Pascilorŭ s'a junghiatŭ şi din carnea lui gustă acum toţĭ împreună, lăudândŭ pe Dumneḑeu. Nicăirĭ mai bine ca aci nu se potrivescŭ cuvintele: »Acesta este ḑiua, care a făcut'o Domnulŭ, sĕ ne bucurămŭ şi sĕ ne veselimŭ într'ênsa«.

După prânḑŭ tinerimea îşĭ urmeză obiceiurile sale. Fiă-care satŭ îşĭ are obiceiulŭ sĕu. In Ormenişulŭ de pe Câmpiă toţĭ feciorii şi tóte fetele se adună după prânḑŭ înaintea bisericei: Fetele frumosŭ gătite, feciorii cu florĭ în păläriă. Ridŭ, glumescŭ şi îşĭ petrecŭ. Toţĭ au ouĕ roşii; ciocnescŭ împreună: oulŭ celŭ mai tare câştigă pe celŭ mai slabŭ. Mulţĭ câştigă pe calea acésta o mulţime de ouĕ, veḑĭ bine sparte, der... multe.

Actulŭ celŭ mai celebru urmeză după vecerniă. Ceteraşii (lăutarii) se presintă înaintea bisericei. N'au însĕ voiă sĕ cânte din violină, nicĭ tinerilorŭ sĕ jóce în ḑiua acésta nu le e iertatŭ. Feciorii se alegŭ la o parte, fetele de altă parte. Ochii tuturora suntŭ aţintiţĭ asupra aceluia dintre feciorĭ, care mai întâiu ca toţĭ din satŭ a eşitŭ în decursulŭ primăverei cu plugulŭ la câmpŭ. Acesta este eroulŭ ḑilei. Elŭ se aşeḑă departe la o anumită distanţă, ceilalţĭ feciorĭ se înşiră îndĕrĕtulŭ lui stândŭ gata de fugă, îndĕrĕtulŭ acestora se află ceteraşii, carĭ cu arculŭ pe strună aşteptă darea semnalului; unŭ bărbatŭ mai bĕtrânŭ stă cu mâna pe funia clopotului şi când tinerii s'au arangiatŭ de ajunsŭ, elŭ lovesce de trei orĭ clopotulŭ într'o urechiă. Atuncĭ feciorii începŭ la fugă.

In urma lorŭ mergŭ ceteraşii în paşĭ linĭ şi cântândŭ o melodiă unică şi caracteristică pentru ocasiunea acésta. Fetele se ducŭ după ceteraşĭ şi eşindŭ din satŭ se preumblă din délŭ în delŭ, urmărindŭ cu atenţiune mersulŭ junilorŭ fugarĭ.

Feciorii au sĕ prindă pe plugarulŭ şi până când nu l'au prinsŭ, satulŭ este ca pustiu; nu se face jocŭ, nu este voiă bună în satŭ, fetele suntŭ la câmpŭ cu ceteraşii, carĭ cântă unŭ cântecŭ duiosŭ, ér feciorii alérgă prin pădure ca sĕ afle pe plugarulŭ. Nu este iertatŭ nimĕnui sĕ-i stea plugarului în cale. Elŭ póte sĕ stea ascunsŭ o ḑi, douĕ şi câte-odată şi trei, se duce în anumite locurĭ unde, precum i-a spusŭ iubita lui, va afla mâncarea ce i-a pus'o într'unŭ locŭ pe unde avea elŭ sĕ fugă, şi o şi află. Pândesce până când póte găsi ocasiune ca sĕ pótă sĕ se întórcă în satŭ fără a fi prinsŭ. Ajungêndŭ în satŭ, mai ânteiu se duce la clopotniţă, lovesce de trei orĭ clopotulŭ şi îndată după acésta toţĭ tinerii alérgă cu voiă bună spre biserică. Plugarulŭ fugarŭ are dreptŭ în ḑiua acésta sĕ mânce, sĕ bea şi sĕ tracteze cu bĕutură pe cine-i place în contulŭ feciorilorŭ. Décă însĕ feciorii l'au prinsŭ şi l'au adusŭ cu sila în satŭ, elŭ este datorŭ sĕ le plătéscă acestora bĕutură în cinste.

Se începe, după întórcerea fugarului în satŭ, joculŭ, care afară de ḑilele de postŭ se continuă în fiă-care Duminecă şi sĕrbătóre. E fericită fata, pe care în joculŭ primŭ o jócă mai ânteiu plugarulŭ fugarŭ.

Obiceiulŭ acesta póte că se practică şi în alte părţĭ ale Câmpiei.

Cursulŭ la bursa de Viena
din 15 Aprilie st. n. 1887.

Rentă de aurŭ 5%	101.75	Bonurĭ croato-slavone	104.50
Rentă de hârtiă 5%	88.30	Despăgubire p. dijma de vinŭ ung.	98.75
Imprumutulŭ căilorŭ ferate ungare	150—	Imprumutulŭ cu premiu ung.	121.—
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ung. (1-ma emisiune)	98.60	Losurile pentru regularea Tisei și Segedinului	124.50
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ung. (2-a emisiune)	127.20	Renta de hârtiă austriacă	81.05
		Renta de arg. austr.	81.95
		Renta de aurŭ austr.	113—
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ung. (3-a emisiune)	115.80	Losurile din 1860	133.50
		Acțiunile băncei austro-ungare	879—
Bonurĭ rurale ungare	104.50	Act. băncei de creditŭ ung.	287.75
Bonurĭ cu cl. de sortare	104.50	Act. băncei de creditŭ austr.	283.30
Bonurĭ rurale Banat-Timișŭ	104.50	Argintulŭ —.— Galbinĭ împărătescĭ	5.96
		Napoleon-d'orĭ	10.04
Bonurĭ cu cl. de sortare	104.50	Mărcĭ 100 împ. germ.	62.25
Bonurĭ rurale transilvane	104.75	Londra 10 Livres sterlinge	126.90

Bursa de Bucuresci.

Cota oficială dela 2 Aprilie st. v. 1887.

	Cump.	vênd.
Renta română (5%)	91½	92—
Renta rom. amort. (5%)	93½	94—
» convert. (6%)	86½	86¾
Impr. oraș. Buc. (20 fr.)	35—	36—
Credit fonc. rural (7%)	102¾	103½
» » » (5%)	87½	88—
» » urban (7%)	99¼	100—
» » » (6%)	92¾	93½
» » » (5%)	83½	84—
Banca națională a României 500 Lei	——	——
Ac. de asig. Dacia-Rom.	——	——
» » Națională	——	——
Aurŭ contra bilete de bancă	16.65	17.15
Bancnote austriace contra aurŭ	2.01	2.02

Cursulu pieței Brașovŭ
din 16 Aprilie st. n. 1887.

	Cump.	Vênd.
Bancnote românescĭ	8.53	8.56
Argint românesc	8.45	8.50
Napoleon-d'orĭ	9.98	10.03
Lire turcescĭ	11.41	11.44
Imperialĭ	10.41	10.44
Galbenĭ	5.90	5.94
Scrisurile fonc. »Albina« 6%	101.—	102.—
» » » 5%	98.—	99.—
Ruble Rusescĭ	112.—	113.—
Discontulŭ	7—10% pe anŭ.	

Avisŭ d-lorŭ abonațĭ!

Rugămŭ pe d-nii abonațĭ ca la reînoirea prenumerațiunei sĕ binevoiască a scrie pe cupónulŭ mandatului postalŭ și numerii de pe fășia sub care au primitŭ diarulŭ nostru până acuma.

Domnii ce se abonéză din nou sĕ binevoiască a scrie adresa lămuritŭ și sĕ arate și postaultimă.

Décă se ivescŭ iregularitățĭ la primirea diarului onor. abonațĭ suntŭ rugațĭ a ne încunosciința imediatŭ prin carte postale, ca în câtŭ depinde dela noi, sĕ se delătureze *ADMINISTR. „GAZ. TRANS“*

TARIFA
anunțurilorŭ și inserțiunilorŭ.

Anunciurĭ în pagina a IV-a linia de 30 litere garmond fl. —cr. 6.

Pentru inserțiunĭ și reclame pagina a III linia à fl. — cr 10.

Pentru repețirĭ se acórdă următórele rabate:

Pentru repețirĭ de 3— 4 orĭ	10%
„ „ „ 5— 8 „	15%
„ „ „ 9—11 „	20%
„ „ „ 12—15 „	30%
„ „ „ 16—20 „	40%
Dela 20 de repețirĭ în susŭ	50%

Pentru anunciurĭ ce se publică pe mai multe lunĭ se facŭ învoirĭ și reducerĭ și peste cele însemnate mai susŭ.

Tipografia ALEXI, Brașovŭ.